

Tamás Menyhért

Folyam-versek

– Végjárásul szánt,
szabadító perlekedés –

I.

Sokadjára érzem, mélyét veszti
bennem a szó, magára fakul
a gondolat, a közel-ég is
halkságával üzen: haragod
felét mihamarabb hagyd ott,
ahol van, füstölgése előbb-
utóbb a szívedre száll, lassabbul
a lélek, attól, hogy billen az ég,
a Föld a talpadé, ameddig az,
az lehet, vesd meg a lábad,
higgyenek bomló öregnek, ott
maradj, ahova állított az Idő –
nem azért kerested a hívó szót,
hogy letérdepelj e vakult világ
előtt, nem azért jussoltuk az
IGÉT,
hogy ránk hamvadjon az Oltár!
Az Oltár! Nyomban énemmé
lázadok, énemmel várom a
reggelt, a Holnapot – tanúságom
visszaszerzett óráját.

TAMÁS MENYHÉRT (1940) Kossuth-díjas író, költő. Több mint húsz esszendeig a *Népszava* Szép Szó irodalmi mellékletét szerkesztette, 1990–1991 között pedig a lap főszerkesztő-helyettese volt. Negyven kötete jelent meg, a legutóbbi: *Trianon szédületében* (2020).

II.

Nem mondhatom, minutára sem
sem mondhatom: *nem folytatom,*
ha eddig kibírtam, vesztetemig
folytatom – akinek egyetlen irányt
rendelt az Isten, kialvó szemhatárig,
folytatnia kell! mint kezdetiben:
befelé nyílik az öröm, idegszálaim
befelé gyökereznek, láz, láz, láz,
szabadságíztől zsibbad a nyelvem,
Be szokatlan! egyetlen egyszer sem
fértem közelébe, félek, most is csak
visszfényében köröz fölöttem – ez a
szórt nép, szórt népek szabadsága,
a vakított remény, lehetsz, lehetnél
vélt választottja; alsó grádicsáig
részegült szemhunyorogás. Tiszta
por az arcod! Maradj inkább seb-
zett út! A kialvó szemhatárig.

III.

Éjhajlat-tájt, mihelyt csillagokban
méri magát a távol, neszre ébrednek,
a könyvespolc neszére. Ezerszer
hallott üzenetéből ugyanazt, mégis
mást sugall, a hódolat árnyát, szép
volt, ami tegnap nyelvedre gyűlt,
az én szabadságom más szabadság,
mint amiről a világ beszél; a kéz,
a dologtevés nemes vesződése,
hallgasd csak, ma is ugyanúgy
percegem a kézorsó surrogását,
nyüstölöm a vásznat; a szövőszék
sokszínű, fehérített álmát.

Az őrszó

Benkő Samu halálára

Őrszó, rég-idejében lapalji záró
szó, új oldali ismétlésében, *nyelvi
jelként*, testesült őrszó. Nyelvünk,
nyelvi sűrítésünk csodája...
Órszavak, vetül elém *Benkő Samu*
minap elhunyt erdélyi művelődés-
történész, mélyültek után mélyülő
történész, esszéíró egyik könyvcíme.
Erdély sűrűjébe szédültem. Innen is
tovább, a magyar égövek végtelenéig
akartam szédülni, Szenczi Molnár
Albert nyelv-virágoztató zsoltár-
énekéig, Rákóczi fejedelmünk *hit-
védelmi*; kereszténységünket féltő
imasoráig.
Még tovább: az új világteremtőig,
Bolyai Jánosig...

Túl minden valón,
túl minden képzeten, éppen ezidőt
fordul nyughelyed felé az út,
Bolyai-őrszómat küldöm Utánad!